

Egy kósza gondolat fogantatása utáni merengés 15–20 másodperce

Megszülettem. Hideg, sötét, zord minden. Lehet, hogy rossz helyen járok. Akik körülvesznek, mind engem néznek, próbálnak megfejteni. Féltékenyek, hogy most én járok a fejében. De vajon meddig? És hogy jutottam az eszébe. A pillanatnyi merengés után a célokat fejtegetem. Nem jövök rá! Várom, míg idősebb leszek. Társaim közül többen évek ókat vannak bezárva a fejébe, azóta sok minden történt velük. Formálódtak. Ez lehet velem is a terve? És eleve, egy gondolatnak lehetnek saját gondolatai? Az elme körforgása végtelen? Annyi kérdésem lenne, amelyekre soha nem kapok választ! Megőrülök! Mindegy. Fókuszáljak arra, mi célból születtem! A kiváltó ok egyértelmű. Itt áll előtte, megőrül érte, issza minden szavát, mégsem mer lépni. Nem tudom irányítani. A teste ellentmond az akaratunknak – hiszen én is ő vagyok, ezért közös az érdekünk. Vár! Talán túl sokat is. Gyerünk haver, ki tudja, meddig leszek itt! Semmi! Kész örület! Vajon akkor ennyi voltam? Várom! De még mindig itt vagyok! A többiek eltűntek egy időre. A gondok, az emlékek és a találgatások eltörpülnek mellettem. Most én vagyok a főnök. Felnőttem. Pedig alig pár másodperce, hogy létezem. Furcsa, ijesztő és mégis csodaszép! Mások évek alatt nem jutnak el ide. Erős vagyok! Egyre tudatosabban tudom átvenni felette az irányítást. Ez az, meg tudod csinálni! Hiszen oda vagy érte. Tedd meg! Most én vagyok a főnök. A mellkasodból az érzéseid is ezt diktálják. Ne agyalj annyit! Meg kell tenned! Most én vagyok a főnök. Szép lassan kezembe veszem a dolgokat. Már tudom kezelni. Fejlődöm. Készen állunk arra, hogy megtegyük. Vicces, hiszen ha egyszer megtesszük, én örökre eltűnök. Legközelebb gondolkodás nélkül megteszi majd és akkor én már nem kellek. De rövid életemnek legalább célja lesz. Nem múlok el hiába. A többiek úgysem szimpatikusak. Percek, talán másodpercek választanak el korai halálotól, mégis várom. Boldog és büszke vagyok, hogy *Én* segíthettem. Én, aki egyetlen okkal születtem erre a világra, s most, hogy végtagjait megindítom, s testét irányítva a végső pillanatra vágyom, nevetek magamban. Amint megteszi, én már itt sem vagyok. Sebaj. Jönnek mások. Ők nálam is fontosabbak lesznek, s talán egyszer hallanak majd rólam. Hiszen nekem köszönhetik születésüket. Ez az élet rendje. Egy gondolat se nem több se nem kevesebb az embernél. Én vagyok a főnök, én irányítok, hát tedd meg. Lassan megindulunk. Közeledik felé. A szemébe néz. Ez az barátom, menni fog. Odahajol, még mond valamit, de én már nem hallom. Megöregedtem. Hát így múlok el. Pár másodperc volt csupán az életem. Most búcsúzom. Boldog és büszke vagyok, hogy én segítettem. Sokan lépnek majd a helyembe, más-más céllal. Kívánom nekik is, hogy így távozzanak. Neked barátom pedig gratulálok! És most tedd meg! Nincs visszaút! Még egy utolsó pillanatra én vagyok a főnök, ám ekkor megcsókolja és a helyemet már más veszi át ...